

„Gjorgjica.“

„Koliko ste stari?“

„Šestnajst let.“

Hotela je vedeti, kje sem doma. Povedal sem ji, kolikor sem mogel. Najbolj je razumela še, ko sem rekel, da blizu Ljubljane. Blizu sicer ravno ni, a precej bliže že kakor Njegušu.

„Me razumete, gospodična, če govorim?“

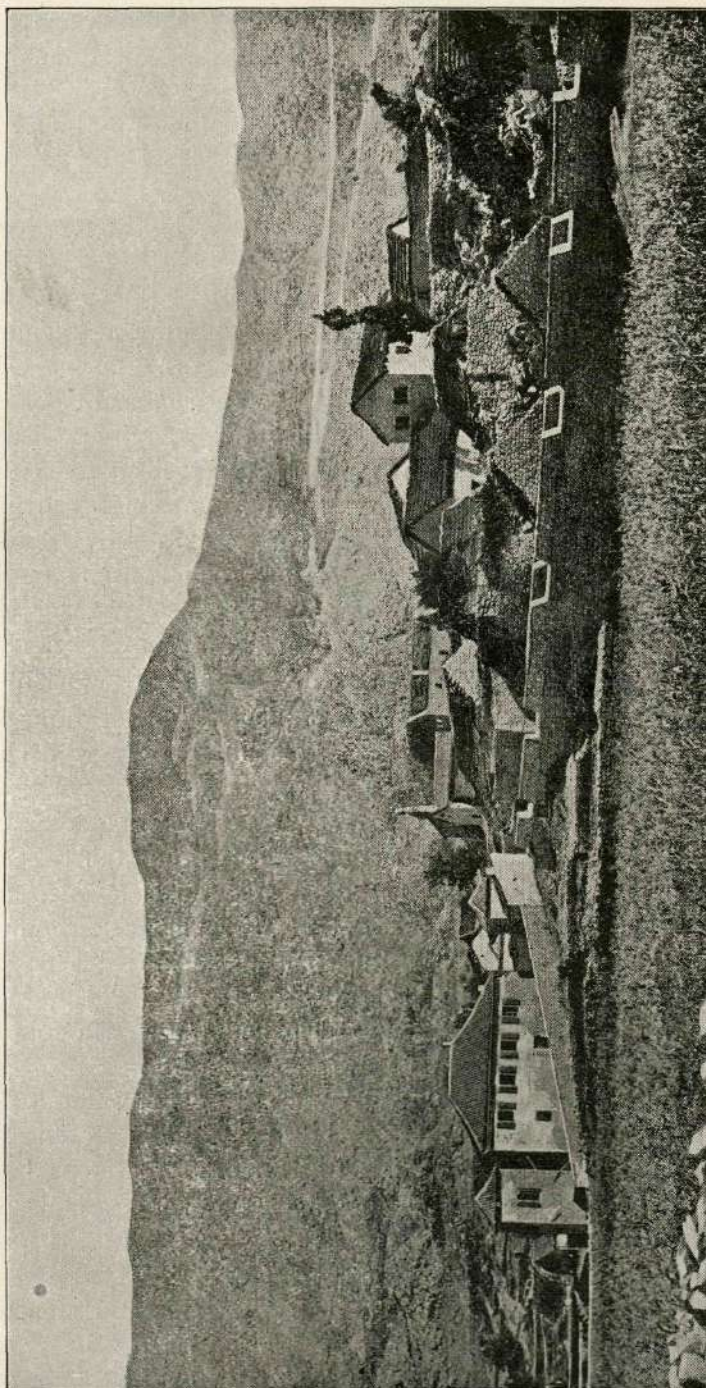
„Razumem. A govorite tudi francosko?“

„Berem za silo, a govoriti ne znam, žalibog!“

To so me vpraševali v Črni gori povsod: „Govorite francosko?“ Vprašali so tudi prav navadni ljudje, v gostilnicah in prodajalnicah. In v srce me je bilo sram, da sem moral vedno le odgovarjati: „Žalibog, ne!“

To je ravno: naše gimnazije nas pitajo z vso šaro, ki je ne potrebujemo nikoli v življenju; čeesar potrebujemo, tega nam ne dajo. Francoščine nismo imeli niti prostega predmeta, z matematiko so nas mučili skoro do obupa. Hvala Bogu, da se je nisem učil več, kakor sem se je ravno moral, in da sem rajši sanjaril tiste dolgočasne ure in sem delal slabe nemške verze. Zverženi so bili navadno zelo, a vedno še več vredni kakor plesnivi matematiški dokazi. In čas je bil porabljen vendar še boljše, kakor če bi si trl glavo z nepotrebno navlakom; po ti bi me bolela glava še bolj.

Seveda sem se moral včasih tudi smejati, ko je deklamiral profesor z resnim glasom in čemernim obrazom, da je matematika naj-

POGLED NA NJEGUŠ.

važnejši predmet. O jej! — Ali ko je vzdihoval v klopi za menoj kolega Čuš — imel je že velike brke pod nosom, kàr je nam